

σθέν της, με καλύπτει διὰ τοῦ σώματός της καὶ με σφίγγει εἰς τὴν ἀγκάλῃ της! Ποσῶς ὁμως δὲν ἐπηρεάζονται τὰ τέρατα αὐτά! Ἰδὲ αὐτὸν τὸν ληστήν, ὅστις τῇ κόπτει τὴν χεῖρα με τὴν μάχαιραν καὶ γελᾷ. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ τὸν κεραυνώσῃ λοιπόν; προχωρεῖ πρὸς ἐμὲ καὶ γελᾷ· ἡ μήτηρ μου πλέει εἰς τὸ αἷμά της. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης εἶναι αἱματόφυρτος καὶ θέτει τὴν χεῖρα εἰς ἐμὲ καὶ γελᾷ! Τὰ πάντα εἶναι ἐρυθρά, ἐρυθρά ὡς τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ρέει ἀπὸ τὴν χεῖρα τῆς μητρός μου. Ὡ! σώσατέ με! κρύψατέ με! κλείσατε τοὺς ὀφθαλμούς μου, διὰ νὰ μὴ βλέπω αὐτὰς τὰς φρικαλεότητας! φονεύσατέ με διὰ νὰ λησμονήσω καὶ νὰ μὴ ὑποφέρω πλέον!... Πῶς! νεκρά, νεκρά ἐδῶ εἰς τοὺς πόδας μου ἡ καλὴ μου μήτηρ, ἥτις με ἐλίκνιζε μικρὰν εἰς τὰ γόνατά της ἄδουσα διὰ νὰ με ἀποκοιμήσῃ, ἥτις μόνον τὸν Θεὸν καὶ τὴν θυγατέρα της ἠγάπα! Νεκρά! ὄχι, δὲν εἶναι ἀληθές, δὲν εἶναι δυνατὸν, εἶναι ἀφροσύνη. Διατί λοιπόν νὰ ἦναι νεκρά ἐκείνη καὶ ἐγὼ νὰ ζῶ; Ἄ! δὲν πιστεύω ὅτι ἀπέθανε, τὸ ἀκούετε; οὐδέποτε θὰ τὸ πιστεύσω. Εἶμαι βεβαία ὅτι κρύπτεται ὀπισθεν δένδρου τινὸς καὶ θὰ ἐμφανισθῇ καὶ θὰ μοὶ εἴπῃ χαμηλοφώνως: «Κόρη μου!» Ὡ! ναί, θὰ αἰσθανθῶ τὰ φιλήματα τῆς. Ἐλθέ λοιπόν, μήτηρ μου, ἐλθέ, ἡ Κλοτίλδη σου σὲ περιμένει. Ἐλθέ, καὶ θὰ φύγωμεν μαζὺ ἀπὸ τὸν ἄθλιον αὐτὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ ἔλθωμεν.

Πάντες διετέλουν ἐν ἄκρῃ συγκινήσει ἀκούοντες τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην τῆς οὐδύνης καὶ τοὺς ἀσυναρτήτους λόγους.

— Ἄ! οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἐφόνευσαν τὴν μητέρα σας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας, εἰς τὴν ἀγκάλῃ σας! ἀνέκραξεν ὁ Διδιὲ τρέμων ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως. Τὴν μητέρα σας, δεσποινίς! Λοιπόν! τὸ ἔγκλημα αὐτὸ δὲν θὰ μείνῃ ἀτιμώρητον... θὰ ἐκδικηθῇτε, σὺς τὸ ὁμνύω.

Ἄλλ' ἡ νεκρὰ κόρη σείουσα τὴν κεφαλὴν:

— Δὲν ὑπάρχει δι' ἡμᾶς ἐκδίκησις, εἶπεν. Ἄλλως τε, ὁ θάνατος τῶν φονέων δὲν θὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν μητέρα μου· καὶ αὐτὴ δὲ με διέταξε θνήσκουσα νὰ συγχωρήσω τοὺς δημίους της. Μὴ πιστεύσετε, κύριε, ὅτι ἄνθρωπος φόβος ἐπάγωσε τὴν ψυχὴν μου καὶ ὅτι ἐγκατέλειψα τὴν μητέρα μου εἰς ἐκείνην τὴν ἀγέλην τῶν ἀγρίων θηρίων. Εἶμαι ἀδύνατος γυνή, ἀλλ' ἤντησα εἰς τὴν ὁδύνῃ μου ὑπεράνθρωπον δύναμιν καὶ λαβοῦσα τὴν μητέρα μου εἰς τὴν ἀγκάλῃν μου ἔφυγα με τὸ προσφιλεῖς φορτίον μου μακρὰν τοῦ κατηραμένου τόπου. Ὡ! ὅποια αἱματηρὰ νύξ καὶ ὅποῖον φοβερὸν σφαγεῖον! Τὰ παιδία ἐκραύγαζον καὶ τὰ ἐφόνευον· αἱ γυναῖκες ἔκλαιον καὶ τὰς ἐφόνευον· οἱ γέροντες ἰκέτευον καὶ τοὺς ἐφόνευον.

Ὅταν ἐνόμισα ὅτι ἤμην ἐν ἀσφαλείᾳ, ἠθέλησα νὰ σφογγίσω τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἔρρεεν ἐκ τῆς πληγῆς της· ἀλλ' ἐκείνη, ἐννοοῦσα ὅτι ἀποθνήσκει, προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ ἐν βλέμμα τόσῳ τρυφερὸν καὶ τόσῳ

περίλυπον, ὥστε θὰ με ἀκολουθῇ πάντοτε μέχρι τῶν ὀνείρων μου καὶ θὰ ἀγρυπνῇ ἐπ' ἐμοῦ, ὡς ὁ ἀστὴρ τοῦ ἀγγέλου φύλακός μου. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκείνοι, ἀπὸ τοιουτοτρόπως με ἠτένισαν, δὲν θὰ ἠτένισον πλέον εἰμὴ τὸν Θεόν. Ἐκυψα ἄπελπις ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ ἠσθάνθην ἐπὶ τῶν χειλέων μου θερμὴν πνοήν. Ἡ πνοὴ ἐκείνη ἦτο ἡ ψυχὴ τῆς μητρός μου ἀνερχομένης εἰς τὸν ὑπέρτατον Κριτὴν. Θὰ το πιστεύσετε, κύριε; τὴν στιγμὴν ἐκείνην οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην κραυγὴν ἀφῆκα· δὲν ἠδυνήθην νὰ κλάσω. Ἦμην λοιπὸν ἐκεῖ γονυπετὴς καὶ βυθισμένη εἰς τὴν ἄφωνον ὁδύνῃν μου, ὅτε οἱ δύο ἐκεῖνοι θωρακοφόροι, τοὺς ὁποῖους ἐτιμωρήσατε, ἔσπευσαν πρὸς ἐμέ. Ἐνόμισα ὅτι ἤρχοντο νὰ με φονεύσουν καθὼς οἱ σύντροφοι αὐτῶν εἶχον φονεύσει τὴν μητέρα μου καὶ ἀνέμενα μετὰ μυστικῆς χαρᾶς. Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἦσαν ἀληθῶς οἰκτείρμονες. Μοὶ εἶπον ὅτι ἤμην ὠραία, ὅτι ἠδύναντο νὰ με σώσουν... τί γνωρίζω, ἐγὼ, ἡ ὁποία οὐδὲν ἄλλο ἐσκεπτόμην εἰμὴ νὰ παρατηρῶ τὴν μητέρα μου θέλουσα νὰ ἐξυπνήσω αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἀσπασθῶ!

Ἐνθυμοῦμαι ὁμως ὅτι ἐκράτουν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς γυμνὸν ξίφος καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἐν ποτήριον πλήρες, τὸ ὁποῖον ἔφερον συχνάκις εἰς τὰ χεῖλη μου. Ἐγὼ ἀπώθουν πάντοτε αὐτό, φοβούμενη ὅτι τὸ ἐρυθρὸν ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον περιεῖχεν, ἦτο αἷμα. Ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης ὅτι διὰ τῆς βίρας με ἔσυρον μακρὰν τοῦ ἱεροῦ πτώματος, τὸ ὁποῖον ἤθελα νὰ θάψω διὰ τῶν χειρῶν μου, καὶ ὅτι μακρόθεν εἶδα ἐν μέσῳ τῆς ἐκτεταμένης αὐλῆς τῆς ἐπαύλεως πυρᾶν, τῆς ὁποίας αἱ φλόγες ἀνῆρχοντο μέχρις οὐρανοῦ· ἀπὸ δὲ τῶν παραθύρων οἱ νικηταὶ στρατιῶται ἔρριπτον εἰς τὴν γιγαντώδη ἐκείνην ἀνθρακίαν τὰ σώματα ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους, ὡς εἰς ἡμᾶς, ὁ βαρόνος τοῦ Μογγλὰ εἶχε δώσει ἄσυλον.

— Ταλαίπωρα θύματα! ἐψιθύρισεν ὁ Διδιὲ.

— Καὶ καταστρέφουσι τὸ πλάσμα ἐν ὀνόματι τοῦ Πλάστου, οἱ ἄφρονες, ὑπέλαθεν ἡ Κλοτίλδη μετ' ἐξάρσεως, ἥτις καθίστα ἐρυθρὰς τὰς ὠχρὰς αὐτῆς παρειάς· ἐν ὀνόματι θρησκείας, ἡ ὁποία παραγγέλλει τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην! Ὡ Χριστέ, λυτρωτὰ καὶ εὐσπλαγγχε Θεέ, ἂν ἐπανήρχεσο μετὰ τῶν ἡμῶν, θὰ ἔσβυνες διὰ τῶν δακρύων σου τὰς πυρᾶς, τὰς ὁποίας ἀνάπτουσιν οἱ δήμιοι οὗτοι.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Διδιὲ ὑποκλινόμενος μετὰ σεβασμοῦ ἐνώπιον αὐτῆς, θὰ στέρεξητε νὰ ἔλθῃτε ὑπὸ συνοδίαν ἡμῶν εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου τὰ τεῖχη βλέπετε πρὸς μεσημβρίαν; Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἄρχοντος δὲ Μονσενύ, τοῦ θεοῦ καὶ κηδεμόνος μου, δύναμαι νὰ σὺς προσφέρω φιλοξενίαν. Ἐλθετε.

Ἡ Κλοτίλδη προσήλωσε βλέμμα ἀνήσυχον καὶ διαπεραστικὸν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Διδιὲ. Εἶδεν ὁμως ἐν αὐτοῖς ἐκδηλουμένην τὸσαύτην εἰλικρίνειαν καὶ τι-

μιότητα, ὥστε, χωρὶς πλέον νὰ διστάσῃ, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν κυνηγὸν λέγουσα αὐτῷ:

— Ἐρχομαι, κύριε.

Ἀμφότεροι τότε ἔλαβον τὴν πρὸς τὸν πύργον ἄγουσαν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν νάνων καὶ τῶν χωρικῶν, οἵτινες ὠδήγουν τὸν ἵππον καὶ τοὺς κύνας.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις αἱ ὑποθέσεις του περιεπλάκησαν δεινῶς. Τὸ ἐνοίκιον πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχε πληρωθῇ καὶ ὁ οἰκοδεσπότης ἐξηνάγκασεν αὐτὸν νὰ κενώσῃ τὸ δωμάτιον. Ὁ Βαλεριανὸς μετῴκησεν εἰς τρώγλην τινά, ἣν παρεχώρησεν αὐτῷ ἀντὶ 12 ρουβλίων κατὰ μῆνα ἡ ἐνοικιάζουσα τὰ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ δωμάτια μετ' ἐπίπλων. Πληρώσας μετὰ μεγάλου κόπου διὰ τὸν ἥμισυ μῆνα προκαταβολικῶς, ἤρξατο διαμένων καὶ ἀποδιώκων τὴν σκέψιν περὶ τοῦ πῶς θὰ πληρώσῃ τὸ ἕτερον ἥμισυ.

Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἀπεδίωκον αὐτὸν ἀκόμη, ἀλλ' ἡ πίστῳσις αὐτοῦ ὁσημέραι ἐθραύετο ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον· ἡ οἰκοδεσποινα ἔπαυσε περιποιουμένη αὐτὸν καὶ χορηγοῦσα ξύλα καὶ σαμβάριον, ὁ παντοπώλης δὲν τῷ ἔδιδε πλέον ἐπὶ πιστώσει οὐδὲ ἐν ἀλειμματοκήριον, οὔτε μάλιστα ἐνὸς καπηκίου πράγμα· ἔμενεν ἀκόμη τὸ ἐλληνικὸν μαγειρεῖον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, καὶ ἐκεῖ ἔπαυσαν χορηγοῦντες αὐτῷ τροφὴν ἀνευ χρημάτων. Ἐκεῖνο τὸ εὐεργετικὸν ἐκ πεντήκοντα ρουβλίων βοηθήμα, ὅπερ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀπεστέλλετο αὐτῷ ἐκ τῆς ἐκ Ριζάκης θείας του, πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη διακοπῇ, διότι ἡ θεία αὕτη εἶχεν ἀποθάνει μικρὸν μετὰ τὸν γάμον τοῦ Βαλεριανοῦ καὶ τὰ ὀλίγα ὑπάρχοντα αὐτῆς περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν τῶν πλησιεστέρων κληρονόμων. Ἐνὶ λόγῳ οὐδεμίαν παρ' οὐδενὸς εἶχεν ἤδη νὰ ἀναμένην συνδρομήν. Καὶ νὰ ὑποθηκεύσῃ πᾶν ὅ, τι ἠδύνατο νὰ γείνῃ δεκτὸν εἰς τὰ διάφορα «γραφεῖα δανείων ἐπὶ ἐνεχύρῳ». Ὁ Κόροβοφ ἔμενε σχεδὸν γυμνὸς καὶ ἐπὶ τέλους μόνον τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ καὶ τοῦτο πεπαλαιωμένον. Παρίστα εἰκόνα μιᾶς ἐκ τῶν ἀθλίων ὑπάρξεων, ἐνὸς ἐκ τῶν τῆς τελευταίας ρέπορτερ ἐφημερίδων τοῦ δρόμου. Εἰς τὴν μίαν δίδει «σημειώσιν» εἰς τὴν ἄλλην κανὲν «διάφορον» ἢ «σκανδαλώδης πράξις ἔλαβε χώραν», — καὶ ἦτο εὐτυχής, ἂν κατάρθου ν' ἀποσπάσῃ διὰ τὸν πενιχρὸν κόπον του κανὲν τραπεζογραμματίον

ἐνὸς ρουβλίου. Τρία ρούβλια ἦσαν διὰ τὴν κατάστασιν ἐν ἣ διατέλει, μέγα χρηματικὸν ποσόν! Πάντα ταῦτα ἐγράφοντο παρ' αὐτοῦ οἰκεῖ καὶ ὡς ἔτυχεν διὰ παγωμένης καὶ τρεμούσης χειρός, μεταξύ τῆς χθεσινῆς ἀσιτείας καὶ τῆς σημερινῆς ἐλπίδος νὰ πῆ καὶ γευματίσῃ ἐν τῇ ἑλληνικῇ μαγειρείῳ.

Ἐν τοιαύτῃ ἐλλείψει καταστάσει εὐρίσκετο ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ, ὅταν ἡ «Εἰμαρμένη», ἔφερον αὐτὸν πρὸ τοῦ κυρίου Ἀντιζίστρωφ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ξενοδοχείῳ.

Τεμάχιον κρέατος καὶ ποτήριά τινα βότκας κατεπράυνον τὴν καρδίαν τοῦ Κόροβοφ. Ὁ Ἀντιζίστρωφ οὗτος, τῷ ἐφάνη ὅτι ἦτο πολὺ καλὸς ἄνθρωπος. Τοῦτο, ἄλλως τε, δὲν εἶνε καὶ παράδοξον διὰ τὴν τοιαύτην ἡθικὴν ρυπαρότητα, ἥτις κινεῖ τὸν παρημελημένον καὶ ἔκλυτον ἄνθρωπον νὰ προσοικειοῦται εὐκόλως μετ' ἀνθρώπων, οἵτινες ὅπως δῆποτε δεικνύουσιν αὐτῷ φιλίαν, καὶ μάλιστα συμπάθειαν καὶ ὑποστήριξιν. Ἡ δὲ ἡθικὴ αὕτη ρυπαρότης, τῶς ἄγνωστος τῷ Κόροβοφ, ἤρξατο ἐσχάτως ἀναφαινομένη ἐν αὐτῷ.

Ἦτο ἀπλοῦς καὶ εὐπιστος ἐν γενεῇ. Ὁ δὲ κύριος Ἀντιζίστρωφ ἦτο τοσοῦτον τιμίου χαρακτήρος ὅταν ἐπλησίασε πρὸς τὸν Βαλεριανόν, τοσοῦτον ἀψευδῶς καὶ διὰ τοσοῦτον γνωστῆς γλώσσης ὠμίλησε μετ' αὐτοῦ, ὅπως ἐπίστανται καὶ δύνανται νὰ ὀμιλῶσι μόνον οἱ ἄνθρωποι τῶν γνωστῶν «ἐντίμων κύκλων», οὗς ὁ Βαλεριανὸς ἐπίστευε σχεδὸν ἀπεριόριστως, καὶ ἐπὶ τέλους, ἐκεῖνος τοσοῦτον ἀπλῶς, τοσοῦτον ἀνθρωπίνως, καὶ τοσοῦτον συναδελφικῶς ἐπρότεινεν αὐτῷ τὸ ποτήριον τοῦτο τῆς βότκας καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ κρέατος, ὥστε ὁ Κόροβοφ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ, ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὡς καλὸν ἄνθρωπον, ἀγαθὸν καὶ τίμιον νέον, ἀδελφὸν «ἐν τοῖς μόχθοις καὶ ταῖς πεποιθήσεσι» καὶ διέτεθη ὑπὲρ αὐτοῦ μετ' ὅλης τῆς εἰλικρινοῦς αὐτοῦ καρδίας. Ποτήριά τινα ἤρκεσαν νὰ λύσωσι τὴν γλώσσαν του καὶ τοῦτο ἦτο τοσοῦτον μᾶλλον εὐχερές, καθόσον ὁ Ἀντιζίστρωφ, συνεπεία τῶν μετὰ τοῦ φόν Σνίτση σχέσεών του, ἦσαν ἤδη ἀρχήθεν γνωστὰ αὐτῷ τὰ μᾶλλον πάσχοντα μέρη τῆς ὑπάρξεως τοῦ Κόροβοφ, τοῦτέστι αἱ μετὰ τῆς συζύγου σχέσεις του, καὶ ὁ Κόροβοφ ἠσθάνετο ὅτι τοῦτο λίαν ὤφειλε ν' ἀνακουφίσῃ τὸ βάρος τῆς περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος ἀντικειμένου συνδιαλέξεως. Ἀλλ' ὁμως, ὁ κύριος Ἀντιζίστρωφ, ἐσκέφθη ὅτι, διὰ πρώτην φοράν, δὲν ἔπρεπε πρῶτος νὰ ἐγγίσῃ τὴν τοσοῦτον πάσχουσαν χορδὴν, καὶ ἀφῆκε τὸν Κόροβοφ νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τούτου. Ἐν τούτοις, ἡ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου συνδιαλέξεις αὐτῶν περιωρίσθη εἰς πολὺ ὀλίγας καὶ ἀσημάντους φράσεις, διότι ὁ Ἀντιζίστρωφ ἔδειξεν ὅτι, καίτοι εἰσὶ γνωστὰ εἰς αὐτὸν τὰ περιστατικά ταῦτα, ἐξ ἀβοηθητικῆς ὁμως δὲν θέλει νὰ ἐπιμείνῃ ἐπὶ ζητήματος τοσοῦτον ἀλγεινοῦ διὰ τὸν νέον φίλον του. Ἡ ἀβοηθητικὴ αὕτη ἔτι μᾶλλον διέθεσεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν Κόροβοφ. «Τίμιος, ἀγαθός, καὶ καλὸς ἄνθρωπος», ἐπανελάμβανεν οὐ-

τος καθ' ἑαυτόν, θεωρῶν διὰ φιλικῶς βλέμματος τὸν κύριον Ἀντιζίστρωφ.

Ἡ συνδιαλέξεις αὐτῶν, σχοῦσα ἀφετηρίαν τὰς ἐργασίας τῶν ἐφημερίδων καὶ τὰ τῶν συνεργατῶν περιστατικά, ἀπαρτηρήτως περιήλθεν ἐκ τοῦ γενικοῦ τούτου θέματος πρὸς μερικότερα, τοῦτέστι περὶ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ τοῦ Κόροβοφ ἐπὶ τῇ ιδιότητι τοῦ «συνεργάτου» καὶ ὁ Βαλεριανὸς διηγήθη μετ' ἀκουσίας εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ χαράσσῃ «σημειώσεις» καὶ «διάφορα» διὰ τὰς ἰουδαϊκὰς ἐφημερίδας, μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθῶν νὰ κερδίσῃ κανέν ρούβλιον προσέθετο δὲ καὶ τὴν κατάστασιν εἰς ἣν ἔφερον αὐτὸν οἱ διάφοροι οὔτοι Τσέμσοι. Ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐν γενεῇ ἀδυναμιῶν αἰτιᾶται τοὺς ἄλλους καὶ ὅχι σεαυτόν, καίτοι κατὰ βάθος ἀνομολογεῖ ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν εἶναι ἀναμάρτητος, διὰ τῶν ζοφερωτέρων δὲ χρωμάτων ἀπεικόνισεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς διευθυντὰς ἐφημερίδων, ὁ δὲ κ. Ἀντιζίστρωφ, συμφωνῶν πληρέστατα μετ' αὐτοῦ, ἐστόλισεν ἀφειδῶς τὸν Τσέμς καὶ τοὺς ὁμοίους του διὰ τῶν δριμυτέρων ἐπιθέτων. Ἡκροᾶτο τὸν Κόροβοφ τοσοῦτον φιλικῶς, τοσοῦτον προσεκτικῶς καὶ ἐξέφραζεν αὐτῷ τοσαύτην ἀψευδῆ συμπάθειαν, ὁ δὲ Κόροβοφ πρὸ τοσοῦτου ἤδη χρόνου δὲν ὀμίλησε μετὰ τινος «ἀπὸ ψυχῆς», οὐδ' ἐξέχυσεν ἐνώπιόν τινος ἅπαντα τὸν πόνον, τὸν καταβιβρώσκοντα τὴν καρδίαν του, ὥστε τῶρα ἐξωμολογήθη ἐνώπιον τοῦ Ἀντιζίστρωφ, ὡς ἐνώπιον ἀγαθοῦ καὶ ἀρχαίου φίλου του.

— Ἀκούσατε! εἶπεν αὐτῷ, ἐπὶ τέλους ὁ «φίλος» οὗτος, διακόψας τὸν κατακλυσμὸν τῶν οὐχὶ τοσοῦτον νηφαλίων ἐκχύσεων τῆς πικρίας τῆς καρδίας του· σεῖς εἰσθε ἄνθρωπος μετ' ἰκανότητα, μετ' ἡλικίαν· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ καταστρέφετε τὸν ἑαυτὸν σας, ὅπως τὸν καταστρέφετε! Ἀφίσατε ὅλα αὐτὰ τά: «πληροφοροῦσιν ἡμᾶς», πτύσατε μέσα εἰς ὅλους αὐτοὺς καλοθελητὰς Τσέμσας καὶ ὅλην τὴν ἀδελφότητά των! Πρέπει, ἐπὶ τέλους, νὰ τελειώσῃ αὐτὸ καμμιᾶν φοράν!

— Καὶ τί θὰ τρώγῃ τότε; ζοφερῶς ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ.

— Νὰ ἡ ὥρα!... καὶ μήπως αὐτοὶ σὰς ταγίζουν;... θὰ εὐρωμεν ἐργασίαν καλλιτέραν καὶ εὐγενεστέραν!... Πράγματι, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν σοβαρῶς περὶ τῆς θέσεώς σας!—μετὰ φιλικῆς συμπάθειας ἐπρόφερον ὁ Ἀντιζίστρωφ, ὥσει σκεπτόμενος καὶ ἀναλογιζόμενός τι—στὸ διάβολο αὐτὴ ἡ φιλολογία!... Ἀφήσατε νὰ σκεφθῶ, νομίζω πῶς εἰμπορῶ νὰ σὰς τοποθετήσω εἰς μίαν καλὴν ἐργασίαν. Ὅτι εἰσθε τίμιος ἄνθρωπος, αὐτὸ πειθὰ τὸ γνωρίζω, ὡς πρὸς αὐτὸ ἐβεβαιώθην τότε εἰς τοῦ ἀθλίου Σνίτση διὰ τοῦτο, φρονῶ, ὅτι δὲν διακινδυνεύω, ἂν ἐγγυηθῶ διὰ σὰς προηγουμένως. Πρέπει νὰ σὰς ἀποσύρω ἀπὸ τὸν λάκκον τοῦτον· λοιπὸν, ἐγὼ θέλω νὰ σὰς δώσω φιλικὴν χεῖρα! Ἐξέρχετε, μεταξύ ἡμῶν, μεταξύ τῶν εὐφρονούντων, δέον νὰ ὑπάρχῃ ἀμοιβαία

ἐγγύησις, ὀφείλομεν νὰ ὑποστηρίξωμεν καὶ βοηθῶμεν ἀλλήλους καὶ τότε πράγματι θὰ εἴμεθα δύναντοι!

Ὁ Κόροβοφ μετ' αἰσθήματος, σιωπηλῶς καὶ εὐγνωμόνως ἔθλιψε τὴν χεῖρά του.

— Λοιπὸν, μὴ ἀπελπίζεσθε! ἔχετε θάρρος! ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν ὁ Ἀντιζίστρωφ, τὸ μέλλον δὲν εἶνε ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν, ὑπὲρ τῆς ἀδελφότητος, δηλαδή ὑπὲρ ἡμῶν! Ἀς πῶμεν λοιπὸν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος καὶ πηγαίνωμεν—εἶνε καιρὸς!

— Ἀχ! βαρέως ἐστέναξεν ὁ Κόροβοφ καὶ ζοφερῶς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Τί ἐπάθατε; Πῆλτε καὶ πηγαίνωμεν λέγω!

— Πηγαίνωμεν... ἐφέλλισεν ὁ Βαλεριανός. Καλὸν εἶνε νὰ πηγαίνετε σεῖς, ὁ ὅποιος ἔχετε ποῦ νὰ ὑπάγετε... ἀλλ' ἐγώ... ἐγὼ δὲν ἔχω ποῦ νὰ ὑπάγω... ἡ οἰκοδέσποινα μ' ἐκδιώκει... πηγαίνεις εἰς τὸ σπίτι, ἔρχεται ἀμέσως καὶ σὲ ὑβρίζει... σὲ ἀπειλεῖ ὅτι θὰ σὲ ἐνάξῃ... κρύο, σκοτεινόν, ἀφιλόξενον τὸ δωμάτιόν μου!... Ἐχ!... ἄσχημα, φίλε μου, ἄσχημα!... Ἀλλὰ καὶ τί ἔχει ἐκεῖ! μετὰ ταχύτητος τινὰ χθεὶς ἐκίνησεν οὗτος μετ' ἀπελπισίας τὴν χεῖρά του. Χαίρετε!... σὰς εὐχαριστῶ... δι' ὅλα, δι' ὅλα σὰς εὐχαριστῶ καὶ... χαίρετε!

Ὁ Κόροβοφ ἠγέρθη τρικλίζων.

— Ἐ, καὶ σεῖς εἰσθε πάρα πολὺ ἀδύνατος!... φιλικῶς παρατήρησεν ὁ Ἀντιζίστρωφ· σταθῆτε νὰ σὰς πιᾶσω ἀπὸ τὸ χεῖρι καὶ νὰ σὰς συνοδεύσω ἕως εἰς τὸ σπίτι σας· δὲν εἶνε μακράν.

— Στὸ σπίτι... σὲ ποῖο σπίτι; ἐτραύλισεν ἐκ νέου ὁ Κόροβοφ. Ψύχρα, σκοτάδι, σὰς λέγω... Δὲν πηγαίνω!... δὲν θέλω!... Ἀφίσατέ με!... καλλίτερα νὰ μείνω εἰς κανένα δρόμον...

— Ποῦ λοιπὸν;...

— Τὸ ἴδιο... ὅπου βλέπουν τὰ μάτια μου.

— Ἀφήσατε αὐτὰ τῶρα!... ἔξέρχετε τί; ἀφοῦ δὲν πηγαίνετε στὸ σπίτι σας, πᾶμε στὸ «δικό μου»... καὶ ζέστα εἰν' ἐκεῖ καὶ φῶς ἔχει, ὁ καναπὲς εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μας, πᾶμε!

— Εἰς τὸ σπίτι σας;... ἔστω, ἂς πᾶμε! συνήνεσεν ὁ Κόροβοφ· ἔπειτα σεῖς εἰσθε καλὸς ἄνθρωπος... Δὲν εἰν' ἔτσι;... καλός; Λοιπὸν, ἐτελείωσε! Ὡστε... ὥστε... πηγαίνωμεν!...

Καὶ ἀρπάσας ἀπὸ τὸν βραχίονα τὸν Κόροβοφ, ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ, ἐξήγαγεν αὐτὸν μετὰ μερίμνης ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑστιατορίου.

Ε'

Δοκιμασία καὶ Χειροτονία.

Ὁ Κόροβοφ, κατόπιν τῆς νυκτὸς ἦν διηλθε παρὰ τῷ Ἀντιζίστρωφ, μετῴκησε σχεδὸν ὀλοτελῶς εἰς τὸ οἰκημῶν του. Ὁ Ἀντιζίστρωφ ἦτο τοσοῦτον φιλόφρων, καὶ ἐφέρετο τοσοῦτον ἀγαθὸς καὶ συμπάθης σύντροφος, ὥστε αὐτὸς οὗτος τῷ ἐπρότεινε τὴν θέσιν ταύτην. Ἐντεῦθα ὁ Βαλεριανὸς εἶχε καὶ θερμότητα καὶ εὐρυχω-

ρίαν. Ὁ εὐχαρὶς οἰκοδεσπότης καὶ ἔτρεφε καὶ ἐπότιζεν αὐτὸν δαψιλῶς, ὁ δὲ φιλοξενούμενος, ἐν τῇ μέθῃ οὐδόλως κἄν ἐσκέφθη περὶ τῶν ἐλατηρίων τῆς προσφερομένης αὐτῷ φιλοξενίας. Ἀπλῶς μόνον ἐπωφελεῖτο αὐτῆς, ὡς ἐγκαταλειμμένος τις καὶ ἀνίσχυρος, ὅστις τοσοῦτον ἤδη κατέπεσεν ἡθικῶς, ὥστε ἀδιαφορεῖ περὶ τοῦ τίς τρέφει καὶ ποτίζει αὐτόν, ἥρκει αὐτὸς νὰ εἶνε κεκορεσμένος καὶ μεθυμένος. Οὕτω παρήλθον ἐβδομάδες τινές, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Κόροβοφ ἐπὶ τοσοῦτον ἐπρόφθασεν ἤδη νὰ ἐξοικειωθῇ καὶ φιλιωθῇ πρὸς τὸν εὐεργετικὸν σύντροφον, ὥστε τὸν θεώρει ὡς τὸν κράτιστον τῶν φίλων του, ἀπετείνεται πρὸς αὐτὸν ἐνικῶς, καὶ δι' ὅλης τῆς εὐπίστου καὶ ἀκάκου καρδίας του ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν «ὕψηλὴν, ἡθικὴν καὶ πολιτικὴν προσωπικότητα» ἐκείνου. Οἱ ἄνευ χαρακτήρος ἄνθρωποι, εὐκόλως ἀείποτε παραδίδονται εἰς τὴν τοιούτου εἵδους ἀγάπην, τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς τοιαύτας σχέσεις, ἐνεκα τῆς καρδίας καὶ τῆς ἀπλότητός των, ἰδίᾳ, κατὰ τὴν νεκρὰν ἡλικίαν, ὅτε ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτῃ δὲν ἀπεσβέσθη ἔτι ἡ ἐλκυστικὴ πίστις πρὸς τὰ ἰδεώδη, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖσι ταῦτα, καὶ εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἀνωμολόγει οὕτως τὴν ἐν τῷ Ἀντιζίστρωφ ὑπάρχουσαν δύναμιν· ἀλλὰ καὶ ἐζητᾶτο ἔτι παρ' αὐτοῦ τοῦτοῦ τοῦ Ἀντιζίστρωφ ὕλικῶς, καθόσον, ἐκτὸς τῆς γωνίας καὶ τοῦ τεμαχίου ἄρτου ἅτινα τῷ παρεῖχεν, ἐφωδίαζεν αὐτὸν ἐνίοτε καὶ δι' ὀλίγων χρημάτων. Ἡ ὁμολογία τῆς δυναμείας καὶ τῆς οὐσιώδους ταύτης ὑποταγῆς ἦτο ἀρκούσα, ὅπως ὁ ἀνίσχυρος Βαλεριανὸς ἀπαρτηρήτως, ἀλλὰ καθ' ὁλοκληρίαν, ὑποταχθῇ, εἰς τὴν ἡθικὴν ὑπεροχὴν ἐκείνου. Ἡ ὑποταγὴ αὕτη ἐξετείνεται μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου καθ' ὃ, ἂν ὁ ἴδιος Ἀντιζίστρωφ ἐθαύρυνετο νὰ πράξῃ τι ἢ νὰ πορευθῇ που, ἢ ὅταν ὁ ὑπηρέτης δὲν ἠνυκάριε νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπιθυμίαν τοῦ τινα, ἄνευ φιλοφρονήσεων, ἐπωφελεῖτο τῆς παρουσίας τοῦ Βαλεριανοῦ — καὶ ὁ καλομαθημένος Βαλεριανὸς ἀγογγύστως καὶ μάλιστα μετὰ προθυμίας ἀπεστέλλετο ἵνα φέρῃ ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, εἰς τὸ καπνοπωλεῖον πρὸς ἀγορὰν σιγαρέτων, εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον διὰ ποτᾶ, καὶ μάλιστα ὁ ἴδιος προῦκάλει τοιούτου εἵδους παραγγελίας. Εἰς ταῦτα συνίσταντο, πανθ' ὅσα ἐν τῇ καταπτώσει του, ἡ δύνατο νὰ τῷ ἀνταποδώσῃ διὰ τὸ ἄσυλον καὶ τὴν θωπεϊάν.

Ὁ δὲ Ἀντιζίστρωφ, καίτοι ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν φιλίως, οὐχ ἤττον πάντοτε ἐδίδεν αὐτῷ νὰ αἰσθανθῇ, διὰ διοφύρων σκοτεινῶν ἀλληγορικῶν ὑπαινικῶν, ὅτι εἶνε δύνάμεις, ὅτι κέκτηται κολοσσάιν, μυστηριώδη ἐπιχειρήσιν, λίαν σοβαρᾶς καὶ ὑψηλῆς σημασίας, ὅτι ἔχει μεγάλας σχέσεις καὶ ἐπιρροὴν ὅλως ἰδιαζόντος χαρακτήρος, ἀλλὰ ποία ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη καὶ ποταίαι σχέσεις δὲν ἐσαφηνίζε, προτιμῶν μετ' ἐπιφυλάξεως καὶ αἰνιγματωδῶς νὰ παρασιωπᾷ ἀποτόμως διακρίπτων

ἐκάστοτε τὴν συνδιάλεξιν, ὅταν ὁ Κόροβοφ ἀπεπειρᾶτο λεπτομερέστερον νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Δὲν εἶχεν ὅμως τελειώσει εἰσέτι καὶ χεὶρ σιδηρὰ ἀρπάσασα αὐτόν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸν ἔσειεν ὡς ἀνδρείκελλον, συγχρόνως δὲ ἤκουσε καὶ τὴν βροντώδη φωνὴν τοῦ μαρκησίου, ὅστις ἦτο ἐκεῖ καὶ ἤκουσεν ὅλην τὴν συνδιάλεξιν.

— Τώρα σὲ ἔχω ἐπιτέλους, τῷ ἐφώναξεν, ἄθλιε ληστᾷ, ἐντὸς αὐτῶν τῶν μεγάρων σὰς ἐξασκεῖτε τοὺς ἀχρεῖους σὰς σκοπούς, ἀχρεῖον Νεαπολίτικο σκυλόλογι... Ναί, φώναξε ὅσον θέλεις βοήθειαν, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω πρὶν ἢ ἐκπνεύσης πίθηκε τοῦ Σατανᾶ! καὶ ταῦτα λέγων τὸν ἔριψε μετὰ τοιαύτης ὀρμῆς, ὥστε ὁ δυστυχὴς ἄββας εὐρέθη ἀναίσθητος εἰς τὰς κλίμακας τοῦ μεγάρου.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ θόρυβος οὗτος ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν τῶν ἐν τῷ μεγάρῳ, Ἐλβετός τις δὲ ἀξιώματικὸς ἀνοίξας παράθυρόν τι ἔκυψεν ἵνα ἴδῃ.

Ἦτο ὁ ταγματάρχης φὸν Μπίρεν.

— Τί συμβαίνει; ποῖος εἶνε; ἐφώναξεν.

Ὁ μαρκησὶς ἐστράφη ἀμέσως καὶ ἀναγνωρίσας τὸν Ἐλβετόν:

— Ταγματάρχα, τῷ φώναζει, ἄκουσον καλῶς τί θὰ σοὶ εἴπω, ἵνα μὴ αἰτιᾶσθε κατόπιν ἡμᾶς δι' ὅ,τι θὰ συμβῇ. Αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος, ὁ ἄββας Σκαλιόνι, ἔστειλε αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ δολοφονήσουν τὸν φίλον σου τὸν λοχαγὸν Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ. Ἐ! καὶ θέλεις νὰ μάθης ποῖος παρήγγειλεν εἰς τὸν ἄββαν νὰ τοὺς στείλῃ καὶ ποῖος πληρόνει; ῥώτησε τὴν κόμησσαν τοῦ Σελλαμάρε!

Καὶ ἤρπαισθη μετὰ τοῦ θορυβοῦντος ὄχλου.

Κ'

Τὸ μεσονύκτιον ἐπλησίαζε καὶ ὁλοὲν τὸ πλῆθος ἐπὶ τῶν ὁδῶν κῆρυξεν. Ὅτε ἡ Φελιτσίτα μετὰ τῆς Νίνας ἐπιστρέψασαι εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ρωμαίου, εὗρον αὐτὸν συνδιαλεγόμενον μετὰ τοῦ Σαλβατόρου.

Ὁ Ρωμαῖος ἠγέρθη.

— Φελιτσίτα, τῇ λέγει, διατί τόσο ἀργά;

— Ἦμεθα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, πατέρα, τῷ ἀπῆντησεν ἐκείνη στενοχωρηθεῖσα.

Ὁ πατὴρ ἐφάνη ἱκανοποιηθεὶς δι' ὅστροφας πρὸς τὸν Μέρλον:

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, τῷ λέγει.

— Βεβαίως, ἀπόψε μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ λαὸς θὰ ἐξεγερθῇ· δὲν περιμένει παρὰ τὸ συμφωνηθὲν σύνθημα.

— Καὶ ποῖον εἶνε τὸ σύνθημα;

— Ἐὰν παρατηρήσωσιν ὅτι ὁ νεκρὸς τῶν Ἀπόκρεω φέρῃ στολὴν Ἐλβετοῦ ἀξιώματικου, τότε οἱ κώδωνες τῆς Παναγίας θὰ σημάνωσι τὴν ἐπανάστασιν.

— Ἐφρόντισαν δι' ὅλα;

— Ὁ υἱός μου ἐφρόντισε — ἡ στολὴ εὐρέθη.

Ἀφῆνης βοή, ἀναμειγμένη μετὰ φωνῶν καὶ γελώτων, ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Ρωμαῖος μετὰ τοῦ Σαλβατόρου ἐξῆλθον ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους τῆς ὁδοῦ ἐκινεῖτο βαδίζον πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ρωμαίου ρεῦμα θορυβοῦντος ὄχλου, ὅπερ περιέκυκλου μακρὰ σειρὰ λαμπάδων καὶ ἐνετικῶν φανῶν· ἦτο ἡ κηδεῖα· παραδόξως τῷ ὄντι· τὰ παραδοξότερα τροπάρια ἐψάλλοντο ἀναμῖξ μετὰ τὰ εὐθυμότερα τραγουδία· μουσικὴ δὲ εὐθυμος, ὑπὸ προσωπιδοφόρων ἀπαρτιζομένη, ἐπαίανιζε διαρκῶς· εἶχον ἤδη πλησιάσει, πρὸς τὴν οἰκίαν καὶ εὐκρινῶς πλέον διεκρίνετο τὸ φορεῖον, ὅπερ διὰ λευκῶν παραπετασμάτων ἐκρυπτε τὸν νεκρὸν τῶν Ἀπόκρεω· ὡς φορεῖς ἐχρησίμευον τέσσαρες καπουτσίνοι, ὧν οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπαισίως ἔλαμπον διὰ μέσου τῶν ὀπῶν τοῦ ράσου· ἄλλοι δὲ τοιοῦτοι, κρατοῦντες λαμπάδας, περιέκυκλουν τὸ φορεῖον καὶ ἐψάλλον· ἀφῆνης ἔστησαν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ρωμαίου, τὸ δὲ φορεῖον τὸ ἀπέθεσαν πλησίον τῆς θύρας.

Προσωπιδοφόρος τις μοναχὸς ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ Ρωμαίου καὶ εἰσῆλθεν.

Κίνημα ὅμως σπασμωδικὸν τοῦ διέφυγεν ὅτε συνήντησε τὴν Φελιτσίταν· συνελθὼν ὅμως ἀμέσως τῇ ἐπρότεινε τὸν βραχιόνά του.

Ἐκείνη δὲ, στραφεῖσα πρὸς τὸν πατέρα της,

— Ἀχ! πατέρα! τῷ λέγει, ὄχι ἐγώ, ἀλλ' πατέρα καὶ καμμιά ἄλλη.

— Ἀλλὰ, παιδί μου, μὴν ἀρνήσῃ νὰ ἐκτελέσῃς τὸ ἀρχαῖον αὐτὸ ἔθιμον· μία κόρη πρέπει ἐξ ἀπαντος νὰ προσφωνήσῃ τὸν νεκρὸν, πρὶν τὸν θάψουν· ἴσα-ἴσα δὲ πρέπει νὰ τὸ θεωρήσωμεν τιμὴν, ὅτι ἐξέλεξαν σὲ μετὰ ὅλων τῶν ἄλλων! Πήγαινε λοιπὸν!

Ἡ Φελιτσίτα ὑπήκουσε καὶ ἠκολούθησε τὸν προσωπιδοφόρον.

Κλαῦσε! κλαῦσε! ὠραία κόρη,
πέθανε ὁ ἐρωτᾶς σου,
πέθανε ἡ ζωὴ σου ὅλη.

Οὕτως ἐτραγῶδει εἰς τῶν μετημφισμένων, ἐνῷ ἡ Φελιτσίτα ἐπλησίαζε τὸ φέρετρον. Ρίγος διέτρεξε τὰ μέλη της, ὅτε ἤκουσε τὸ ἐγγύριον ἔσμα, ὅπερ, κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, τῇ ἐφάνη πλήρως σημασίας δι' αὐτήν. Ἀμέσως ὅμως προσεποιήθη ἀδιαφορίαν καὶ ψυχραῖμος ἐτραγῶδῃσε μὲ εὐνηχον φωνὴν τὴν ἀντιστροφὴν:

Ἦσυχά κοιμῶ, καυμένη,
πέθαμμένη Ἀποκρά,
Μὲς τοῦ τάφου σου τὸ κρῶς
μάρμαρο, μένει θαμμένη
ὅλ' ἡ ἀγάπη κι' ἡ χαρά.